

Vecernia unită cu Sfânta Liturghie a Sf. Vasile cel Mare

Sfânta și Marea Sâmbătă, 23 aprilie 2022

Preotul (*îmbrăcat cu toate veșmintele*): Binecuvântat este Dumnezeu nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin. *apoi, citește*

Psalmul 103

Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne Dumnezeu meu, măritu-Te-ai foarte! Întru strălucire și în mare podoabă Te-ai îmbrăcat. Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină; Cel ce întinzi cerul ca un cort; Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale lui; Cel ce pui norii suirea Ta; Cel ce umbli peste aripile vânturilor; Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc; Cel ce ai întemeiat pământul pe temeliile lui și nu se va clătina în veacul veacului. Adâncul ca o haină este îmbrăcămintea Lui; peste munți vor sta ape. De certarea Ta vor fugi, de glasul tunetului Tău se vor înfricoșa. Se suie munți și se coboară văi, în locul în care le-ai întemeiat pe ele. Hotar ai pus, pe care nu-l vor trece și nici nu se vor întoarce să acopere pământul. Cel ce trimiți izvoare în văi, prin mijlocul munților vor trece ape; adăpa-se-vor toate fiarele câmpului, asinii sălbatici setea își vor potoli. Peste acelea păsările cerului vor locui; din mijlocul stâncilor vor da glas. Cel ce adăpi munții din cele mai de deasupra ale Tale, din rodul lucrurilor Tale se va sătura pământul. Cel ce răsari iarbă dobitoacelor și verdeață spre trebuința oamenilor; ca să scoată pâine din pământ; și vinul veselește inima omului; ca să veselească fața cu untdelemn și pâinea inima omului o întărește. Sătura-se-vor copacii câmpului, cedrii Libanului pe care i-ai sădit; acolo păsările își vor face cuib. Locașul cocostârcului în chiparoși. Munții cei înalți adăpost cerbilor, stâncile scăpare iepurilor. Făcut-ai luna spre vremi, soarele și-a cunoscut apusul său. Pus-ai întuneric și s-a făcut noapte, când vor ieși toate fiarele pădurii; puii leilor mugesc ca să apuce și să ceară de la Dumnezeu mâncarea lor. Răsărit-a soarele și s-au adunat și în culcușurile lor se vor culca. Ieși-va omul la lucrul său și la lucrarea sa până seara. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut! Umplutu-s-a pământul de zidirea Ta. Marea aceasta este întinsă și largă; acolo se găsesc târâtoare, cărora nu este număr, vietăți mici și mari. Acolo corăbiile umblă; balaurul acesta pe care l-ai zidit, ca să se joace în ea. Toate către Tine așteaptă ca să le dai lor hrană la bună vreme. Dându-le Tu lor, vor aduna. Deschizând Tu mâna Ta, toate se vor umple de bunătăți, dar întorcându-ți Tu fața Ta, se vor tulbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărână se vor întoarce. Trimite-vei duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului. Fie slava Domnului în veac! Veseli-se-va Domnul de lucrurile Sale. Cel ce caută spre pământ și-l face pe el de se cutremură; Cel ce se atinge de munți și fumegă. Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi. Plăcute să-i fie Lui cuvintele mele, iar eu

mă voi veseli de Domnul. Piară păcătoșii de pe pământ și cei fără de lege, ca să nu mai fie. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul.

Și iarăși:

Soarele și-a cunoscut apusul său. Pus-ai întuneric și s-a făcut noapte. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeu!

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeu!

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Ectenia mare

(Cântăreții dau răspunsurile cântând împreună cu credincioșii și închinându-se după cuviință la fiecare cerere a ecteniei.)

Preotul: Cu pace (*în pace*), Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pentru sfântă biserica aceasta și pentru cei ce cu credință, cu evlavie și cu frică de Dumnezeu intră într-înșea, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pentru (Înalt-) Prea Sfințitul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (**N**), pentru cinstita preoțime și cea întru Hristos diaconime, și pentru tot clerul și poporul, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, (*aici se pomenește și Cărmuirea țării, după îndrumările Sfântului Sinod*), Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pentru sfânt locașul acesta, țara aceasta și pentru toate orașele și satele și pentru cei ce cu credință locuiesc într-înșele, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremuri pașnice, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pentru cei ce călătoresc pe ape, pe uscat și prin aer, pentru cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robiți și pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

(Aici se pot adăuga și alte ectenii pentru felurite cereri.)

Preotul: Pentru ca să fim izbăviți noi de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți Sfinții să o pomenim.

Strana: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Preotul: Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Strana: Ție, Doamne.

Preotul (ecfonis): Că Ție se cuvin toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi cântă

„Doamne, strigat-am”, glasul al 2-lea

Psalmul 140

(Primele doua stihuri se cântă pe larg, adică stihiraric; pentru note, vezi Vecernierul.)

Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă; ia aminte la glasul rugăciunii mele, când strig către Tine. Auzi-mă, Doamne!

Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta; ridicarea mâinilor mele, jertfă de seară, auzi-mă, Doamne!

(Stihurile următoare se cântă irmologic, adică mai repede.)

Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușa de îngrădire împrejurul buzelor mele.

Să nu abați inima mea spre cuvinte de viclesug, ca să-mi dezvinovățesc păcatele mele.

Cu oamenii cei ce fac fărădelege și nu mă voi însoți cu aleșii lor.

Certa-mă-va dreptul cu milă și mă va mustra; iar untul de lemn al păcătoșilor să nu ungă capul meu.

Că încă și rugăciunea mea este împotriva vrerilor lor; prăbușească-se de pe stâncă judecătorii lor.

Auzi-se-vor graiurile mele că s-au îndulcit. Ca o brazdă de pământ s-au rupt pe pământ, risipitu-s-au oasele lor lângă iad.

Căci către Tine, Doamne, Doamne, ochii mei, spre Tine am nădăjduit, să nu iei sufletul meu.

Păzește-mă de cursa care mi-au pus mie și de smintelile celor ce fac fărădelege.

Cădea-vor în mreaja lor păcătoșii, ferit sunt eu până ce voi trece.

Psalmul 141

Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat.

Vărsa-voi înaintea Lui rugăciunea mea, necazul meu înaintea Lui voi spune.

Când lipsea dintru mine duhul meu, Tu ai cunoscut cărările mele.

În calea aceasta în care am umblat, ascuns-au cursă mie.

Luat-am seama de-a dreapta și am privit și nu era cine să mă cunoască.

Pierit-a fuga de la mine și nu este cel ce caută sufletul meu.

Strigat-am către Tine, Doamne, zis-am: " Tu ești nădejdea mea, partea mea ești în pământul celor vii".

Ia aminte la rugăciunea mea, că m-am smerit foarte.

Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, că s-au întărit mai mult decât mine.

La „Doamne strigat-am...” Stihirile, pe 8

Stihiri ale Învierii, glasul 1

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine: Doamne, Doamne, auzi glasul meu (*Psalm 129: 1*)!

Rugăciunile noastre cele de seară primește-le, Sfinte Doamne, și ne dă nouă iertare păcatelor, că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume Învierea.

Stih: Fie urechile Tale cu luare-aminte la glasul rugăciunii mele (*Psalm 129: 2*).

Înconjurați, popoare, Sionul și-l cuprindeți și dați slavă întru el Celui ce a înviat din morți; că Acesta este Dumnezeuul nostru, Cel ce ne-a izbăvit de fărădelegile noastre.

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea (*Psalm 129: 3-4*).

Veniți, popoare, să laudăm și să ne închinăm lui Hristos, slăvind Învierea Lui cea din morți, că Acesta este Dumnezeuul nostru, Care a izbăvit lumea de înșelăciunea vrăjmașului.

Stihira Învierii, a Stihovnei, glasul 1

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădăduit-a sufletul meu în Domnul (*Psalm 129: 5-6*).

Cu Pătimirea Ta, Hristoase, din patimi ne-am liberat și, cu Învierea Ta, din stricăciune ne-am izbăvit, Doamne, slavă Ție!

Stihiri ale Sâmbetei celei Mari, glasul al 8-lea

Stih: Din straja dimineții până în noapte, din straja dimineții, să nădăduiască Israel spre Domnul (*Psalm 129: 6*).

Astăzi iadul strigă suspinând: Mai bine mi-ar fi fost de n-aș fi primit pe Cel ce S-a născut din Maria, că venind asupra mea, mi-a surpat puterea; porțile cele de aramă le-a sfărâmat. Sufletele pe care le țineam întru mine mai dinainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat. Slavă, Doamne, Crucii Tale și învierii Tale!

Stih: Că la Domnul este milă și multă mântuire la El, și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui (*Psalm 129: 7-8*).

Astăzi iadul strigă suspinând: Mai bine mi-ar fi fost de n-aș fi primit pe Cel ce S-a născut din Maria, că venind asupra mea, mi-a surpat puterea; porțile cele de aramă le-a sfărâmat. Sufletele pe care le țineam întru mine mai dinainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat. Slavă, Doamne, Crucii Tale și învierii Tale!

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele *(Psalm 116: 1)*.

Astăzi iadul strigă suspinând: Stricatu-s-a puterea mea; primit-am mort ca pe unul dintre morți, dar nu pot să-L țin pe Dânsul nicidecum; ci pierd împreună cu Dânsul și pe aceștia, peste care eram împărat. Eu am avut morți din veac, dar Acesta iată că pe toți îi ridică. Slavă, Doamne, Crucii Tale și Învierii Tale!

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămâne în veac *(Psalm 116: 2)*.

Astăzi iadul strigă suspinând: Zdrobitu-s-a stăpânirea mea, Păstorul s-a răstignit și pe Adam l-a înviat. De cei peste care eram împărat sunt lipsit, și pe care i-am înghițit, puternic fiind, pe toți i-am vărsat. Deșertat-a mormintele Cel ce a fost răstignit; slăbit-a puterea morții. Slavă, Doamne, Crucii Tale și Învierii Tale!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. glasul al 6-lea

Ziua de astăzi mai înainte a închipuit-o cu taină marele Moise, zicând: Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea; că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, în care S-a odihnit de toate lucrările Sale Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morții, după trup odihnindu-Se; și la ceea ce era iarăși întorcându-Se, prin Înviere ne-a dăruit nouă viață veșnică, ca un singur Bun și lubitor de oameni.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Stihira Născătoarei de Dumnezeu - a Învierii (Dogmatica), glasul 1

Pe ceea ce este slava a toată lumea, care din oameni a răsărit și pe Stăpânul L-a născut, ușa cea cerească, lauda celor fără de trup și podoaba credincioșilor, pe Maria Fecioara să o lăudăm. Că aceasta s-a arătat cer și biserică a Dumnezeirii; aceasta, peretele cel din mijloc al vrajbei surpându-l, pace a adus și împărăția a deschis. Deci, pe aceasta având-o întărire a credinței, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-înșa. Îndrăznească, dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu. Că Acesta va birui pe vrăjmași, ca un atotputernic. *(se încheie lung melodios)*

Vohodul *(cu Evanghelia)*

Preotul: Înțelepciune, drepti!

Strana: cântă, „Lumină lină”

Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Celui Sfânt și Fericit, Iisus Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu. Vrednic ești în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viață, pentru aceasta, lumea Te slăvește.

Paremii

Paremia 1-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

De la Facere, citire!

(1: 1-13)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era neîntocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu: Să fie lumină!, și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că e bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua întâia. Și a zis Dumnezeu: Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape! Și a fost așa. A făcut Dumnezeu tăria, și a despărțit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer, și a văzut Dumnezeu că e bine. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua a doua. Și a zis Dumnezeu: Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul! Și a fost așa. Și s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor și s-a arătat uscatul. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că e bine. Apoi a zis Dumnezeu: Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță în ea, după felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel pe pământ. Și a fost așa. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că e bine. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua a treia. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 2-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Prorocia lui Isaia, citire!

(60: 1-16)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Luminează-te, luminează-te Ierusalime, că vine lumina ta, și slava Domnului peste tine a răsărit! Căci iată întunericul acoperă pământul, și bezna, popoarele; iar peste tine răsare Domnul, și slava Lui strălucește peste tine. Și vor umbla regi întru lumina ta și neamuri întru strălucirea ta. Ridică împrejur ochii tăi și vezi, căci toți se adună și se îndreaptă către tine. Fiii tăi vin de

departe și fiicele tale sunt aduse pe umeri. Atunci vei vedea, vei străluci și inima ta se va zbuțuia și se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăția mării și avuțiile popoarelor către tine vor curge. Caravane de cămile te vor acoperi, și dromadere din Madian și Efa. Toate sosesc din Șeba încărcate cu aur și cu tămâie, cântând laudele Domnului. Toate turmele Chedarului la tine se vor aduna, berbecii din Nebaiot te vor sluji pe tine și ca o jertfă bineplăcută urcase-vor pe jertfelnicul Meu, și templul rugăciunii Mele se va slăvi. Cine zboară ca norii și ca porumbița spre sălașul ei? Căci pentru Mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarsis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul și argintul lor pentru numele Dumnezeului tău și pentru Sfântul lui Israel, Care te slăvește! Feciori de neam străin zidi-vor zidurile tale și împărații lor în slujba ta vor fi, căci întru urgia Mea te-am lovit și întru bună-vrerea Mea M-am milostivit de tine. Porțile tale mereu vor fi în lături, zi și noapte vor rămâne deschise, ca să se care la tine bogățiile popoarelor, iar regii lor în fruntea lor vor fi. Căci poporul și împărăția care nu vor sluji ție vor pieri și neamurile vor fi nimicite. Mărirea Libanului, chiparosul, ulmul și merișorul la tine vor veni, ca să împodobească locașul cel sfânt al Meu, și Eu voi slăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele. Și feciorii apăsătorilor tăi smeriți la tine vor veni și se vor închina la picioarele tale toți cei ce te-au urât, și pe tine te vor numi: cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel. Din părăsită și defăimată ce erai pe veci, voi face din tine mândria veacurilor, bucurie din neam în neam. Tu vei suge laptele popoarelor și la pieptul regilor alăptat vei fi. Atunci vei cunoaște că Eu sunt Domnul, izbăvitorul și Răscumpărătorul tău, puternicul lui Iacov. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 3-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

De la leșire, citire!

(12: 1-11)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Apoi a grăit Domnul cu Moise și Aaron în pământul Egiptului și le-a zis: Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului. Spune dar la toată obștea fiilor lui Israel și le zi: în ziua a zecea a lunii acesteia să-și ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luați fiecare. Iar dacă vor fi puțini în familie, încât să nu fie de-ajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine de la vecinul cel mai apropiat de dânsul un număr de suflete: numărați-vă la un miel atâția câți pot să-l mănânce. Mielul să vă fie de un an,

parte bărbătească și fără meteahnă, și să luați sau un miel, sau un ied, să-l țineți până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia și atunci toată adunarea obștii fiilor lui Israel să-l junghie către seară. Să ia din sângele lui și să ungă amândoi ușorii și pragul cel de sus al ușii casei unde au să-l mănânce. Și să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă și cu ierburi amare. Dar să nu-l mâncați nefript de ajuns sau fiert în apă, ci să mâncați totul fript bine pe foc, și capul cu picioarele și măruntaiele. Să nu lăsați din el pe a doua zi și oasele lui să nu le zdrobiți. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeți în foc. Să-l mâncați însă așa: să aveți coapsele încinse, încălțămintele în picioare și toiegele în mâinile voastre; și să-l mâncați cu grabă, căci este Paștile Domnului! *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 4-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Prorocia lui Iona, citire!

(I - IV)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Și a fost cuvântul Domnului către Iona fiul lui Amitai, zicând: Scoală și te du în cetatea cea mare a Ninivei și propovăduiește acolo, căci fărădelegile lor au ajuns până în fața Mea! Și s-a sculat Iona să fugă la Tarsis, departe de Domnul. Și s-a coborât la Iopet unde a găsit o corabie, care mergea la Tarsis și, plătind prețul călătoriei, s-a coborât în ea ca să meargă la Tarsis împreună cu toți cei de acolo, el fugind din fața Domnului. Dar Domnul a ridicat un vânt năpraznic pe mare și o furtună puternică s-a stârnit încât corabia era gata să se sfărâme. Corăbierii s-au înfricoșat și au strigat fiecare către dumnezeul său și au aruncat în mare încărcătura corabiei, ca să Se mai ușureze. Dar Iona se coborâse în fundul corabiei, se culcase și adormise. Atunci s-a apropiat de el cârmaciul corabiei și i-a zis: Pentru ce dormi? Scoală-te și strigă către Dumnezeuul tău, poate El Își va aduce aminte de noi ca să nu pierim! Și au zis unul către altul: Haidem să aruncăm sorți, ca să știm din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta. Și au aruncat sorți, și sorțul a căzut pe Iona. Și l-au întrebat pe el: Spune-ne nouă, din pricina cui s-a abătut nenorocirea aceasta asupra noastră? Care este meșteșugul tău, de unde și din ce țară vii și din ce popor ești? Atunci el le-a răspuns: Sunt evreu și Domnului Dumnezeuului cerului mă închin - Celui care a făcut marea și uscatul. Și toți oamenii s-au temut cu frică mare și i-au zis lui: Pentru ce ai săvârșit una ca aceasta? Căci ei știa că el fuge din fața lui Dumnezeu, fiindcă el le spusese. Și i-au zis lui: Ce să-ți facem ca

să se domolească marea? Căci marea se ridica din ce în ce mai mult. Atunci el a răspuns: Luați-mă și mă aruncați în mare și ea se va potoli, căci știu bine că din pricina mea s-a pornit peste voi această vijelie. Și marinarii vâsleau ca să ajungă la țărm, dar în zadar, căci marea se ridica din ce în ce mai mult împotriva lor. Atunci au strigat către Domnul și au zis: O, Doamne, de-am putea să nu pierim din pricina vieții acestui om și să nu ne împovărezi pe noi cu un sânge nevinovat! Căci tu, Doamne, precum ai voit, ai făcut! Și îl ridicară pe Iona și îl aruncară în mare și s-a potolit urgia ei. Și oamenii s-au temut cu teamă mare de Domnul și au adus jertfă lui Dumnezeu și l-au făcut Lui făgăduințe. Și Dumnezeu a dat poruncă unui pește mare să înghită pe Iona. Și a stat Iona în pântecul peștelui trei zile și trei nopți. Atunci s-a rugat Iona din pântecul peștelui către Domnul Dumnezeul lui, zicând: Strigat-am către Domnul întru strâmtorarea mea și El m-a auzit; din pântecul locuinței morților către Dânsul am strigat și El a luat aminte la glasul meu! Tu m-ai aruncat în adânc, în sânul mării și undele m-au înconjurat; toate talazurile și valurile Tale au trecut peste mine. Și gândeam: Aruncat sunt dinaintea ochilor tăi! Dar voi vedea din nou templul cel sfânt al Tău! Apele m-au învăluit pe de-a-ntregul, adâncul m-a împresurat, iarba mării s-a încolăcit în jurul capului meu; mă coborâsem până la temelile munților, zăvoarele pământului erau trase asupra mea pentru totdeauna, dar tu ai scos din stricăciune viața mea, Doamne Dumnezeul meu! Când se sfârșea întru mine duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, și la Tine a ajuns rugăciunea mea, în templul Tău cel sfânt! Cei ce slujesc idolilor deșerți disprețuiesc harul Tău; dar eu îți voi aduce Ție jertfe cu glas de laudă și toate făgăduințele mele le voi plini, căci mântuirea vine de la Domnul! Și Domnul a dat poruncă peștelui și peștele a aruncat pe Iona la țărm. Și a fost cuvântul Domnului către Iona pentru a doua oară, zicând: „Scoală și pornește către cetatea cea mare a Ninivei și propovăduiește acolo propovăduirea cea dintâi pe care Eu ți-am poruncit-o!” Și s-a sculat Iona și a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Și Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu - îți trebuiau trei zile ca s-o străbați. Și a pătruns Iona în cetate zicând: Patruzeci de zile mai sunt și Ninive va fi distrusă! Atunci ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ținut post și s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari și până la cei mai mici. Și a ajuns vestea până la regele Ninivei. Acesta s-a sculat de pe tronul său, și-a lepădat veșmântul lui cel scump, s-a acoperit cu sac și s-a culcat în cenușă. Apoi, din porunca regelui și a dregătorilor săi, s-au strigat și s-au zis acestea: Oamenii și animalele, vitele mari și mici să nu mănânce nimic, să nu pască și nici să bea apă; iar oamenii să se îmbrace cu sac și către Dumnezeu să strige

din toată puterea și fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea și mâinile lor să nu mai săvârșească fapte silnice; poate că Dumnezeu Se va întoarce și Se va milostivi și va ține în loc iuțimea mâniei Lui ca să nu pierim! Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, căci s-au întors din căile lor cele rele. Și I s-a făcut milă Domnului, iar prăpădul care trebuia să-l facă așa precum spusese, nu l-a mai prăvălit peste ei. Și Iona a fost cuprins de mare supărare și se aprinse de mânie. Și a rugat pe Domnul zicând: O, Doamne, iată tocmai ceea ce cugetam eu când eram în țara mea! Pentru aceasta eu am încercat să fug în Tarsis, căci știam că Tu ești Dumnezeu îndurat și milostiv, îndelung-Răbdător și mult-Milosârd și Îți pare rău de fărădelegi. Și acum, Doamne, ia-mi sufletul meu, căci este mai bine să mor decât să fiu viu. Și a zis Domnul: „Faci tu oare bine că ți-ai aprins mânia?” Atunci Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsăritul ei, și-a făcut o colibă și a stat sub ea la umbră, ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Și Domnul Dumnezeu a făcut să crească un vrej care s-a ridicat deasupra capului lui Iona, ca să-i țină umbră și să-i mai potolească mânia. Și s-a bucurat Iona cu bucurie mare pentru vrej. Dar Dumnezeu, a doua zi, la revărsatul zorilor, a poruncit unui vierme ca să reteze vrejul. Iar el s-a uscat. Și la răsăritul soarelui a pornit Dumnezeu un vânt arzător de la răsărit și soarele a dogorât capul lui Iona, încât el se prăpădea de căldură. Și și-a rugat moartea zicând: „Mai bine este să mor, decât să trăiesc!” Și a grăit Domnul către Iona: „Ai tu dreptate să te mânii pentru vrej?” Și el a răspuns: „Da, am dreptate să fiu supărat de moarte!” Și a zis Domnul: „Tu ți-ai făcut necaz pentru un vrej pentru care nu te-ai trudit și nici nu l-ai crescut, care și-a luat ființă într-o noapte și într-alta a pierit! Dar eu cum să nu mă îndur de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga și cu un mare număr de dobitoace?” *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 5-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

De la Iosua, citire!

(5: 10-15)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Fiii lui Israel au stat cu tabăra la Ghilgal și au făcut acolo în șesul Ierihonului Paștile în ziua a patrusprezecea a lunii, seara. Iar a doua zi de Paști au mâncat din roadele pământului acestuia azime și pâine nouă. În ziua aceea a încetat mana de a mai cădea, și de a doua zi, după ce au mâncat din roadele pământului, fiii lui Israel n-au mai avut mană, ci au mâncat anul acela din

roadele țării Canaanului. Aflându-se însă Iosua aproape de Ierihon, a căutat cu ochii săi și iată stătea înaintea lui un om; acela avea în mână o sabie goală. Și apropiindu-se Iosua de dânsul, i-a zis: „De-ai noștri ești, sau ești dintre dușmanii noștri?” Iar acela a răspuns: „Eu sunt căpetenia oștirii Domnului și am venit acum”. Atunci Iosua a căzut cu fața la pământ, s-a închinat și a zis către acela: „Stăpâne, ce poruncești slugii tale?” Zis-a către Iosua căpetenia oștirii Domnului: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt”. Și a făcut Iosua așa. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 6-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

De la leșire, citire!

(13: 20 – 15: 19)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Fiii lui Israel au pornit apoi din Sucot și și-au așezat tabăra la Etam, la capătul pustiului. Iar Domnul mergea înaintea lor: ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge și ziua și noaptea. Și n-a lipsit stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea dinaintea poporului. Atunci a grăit Domnul cu Moise, și a zis: «Spune fiilor lui Israel să se întoarcă și să-și așeze tabăra în fața Pi-Hahirotului, între Migdal și mare, în preajma lui Baal-Țefon. Acolo în preajma lui, lângă mare să tăbărăți. Că Faraon va zice către poporul său: „Fiii aceștia ai lui Israel s-au rătăcit în pământul acesta, și i-a închis pustiul”. Iar Eu voi învârtoșa inima lui Faraon și va alerga după ei. Și-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon și asupra a toată oștirea lui; și vor cunoaște toți egiptenii că Eu sunt Domnul». Și au făcut așa. Atunci s-a dat de știre regelui Egiptului că poporul evreu a fugit. Și s-a întors inima lui Faraon și a slujitorilor lui asupra poporului acestuia, și ei au zis: „Ce am făcut noi? Cum de am lăsat pe fiii lui Israel să se ducă și să nu ne mai robească nouă?” A înhămat deci Faraon carele sale de război și a luat poporul său cu sine: A luat cu sine șase sute de care alese și toată călărimea Egiptului și căpeteniile lor. Iar Domnul a învârtoșat inima lui Faraon, regele Egiptului, și a slujitorilor lui, și a alergat acesta după fiii lui Israel; dar fiii lui Israel ieșiseră sub mână înaltă. Și au alergat după ei egiptenii cu toți caii și carele lui Faraon, cu călăreții și cu toată oștirea lui, și i-au ajuns când poposiseră ei la mare, lângă Pi-Hahiro, în fața lui Baal-Țefon. Dar când s-a apropiat Faraon și când s-au uitat fiii lui Israel înapoi și au văzut că egiptenii vin după ei, s-au spăimântat foarte tare fiii lui Israel și au strigat către Domnul; și au zis către Moise: „Oare nu erau

morminte în țara Egiptului, de ce ne-ai adus să murim în pustie? Ce ai făcut tu cu noi, scoțându-ne din Egipt? Nu ți-am spus noi, oare, de aceasta în Egipt, când ți-am zis: Lasă-ne să robim egiptenilor, că e mai bine să fim robi egiptenilor decât să murim în pustia aceasta?” Moise însă a zis către popor: „Nu vă temeți! Stați și veți vedea mântuirea cea de la Domnul, pe care vă va face-o El astăzi, căci pe egiptenii pe care îi vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul are să se lupte pentru voi, iar voi fiți liniștiți!” Atunci a zis Domnul către Moise: «Ce strigi către Mine? Spune fiilor lui Israel să pornească, iar tu ridică-ți toiagul și-ți întinde mâna asupra mării și o desparte, și vor trece fiii lui Israel prin mijlocul mării, ca pe uscat. Iată, Eu voi învățoșa inima lui Faraon și a tuturor egiptenilor, ca să meargă pe urmele lor. Și-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon și asupra a toată oștirea lui, asupra carelor lui și asupra călăreților lui. Și vor cunoaște toți egiptenii, că Eu sunt Domnul, când îmi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon, asupra carelor lui și asupra călăreților lui». Atunci s-a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israel și s-a mutat în urma lor; și s-a ridicat stâlpul cel de nor dinaintea lor și a stat în urma lor. Astfel a trecut el și a stat între tabăra egiptenilor și tabăra fiilor lui Israel; și era negură și întuneric pentru unii, iar pentru ceilalți lumină, noaptea, și toată noaptea nu s-au apropiat unii de alții. Iar Moise și-a întins mâna sa asupra mării și a alungat Domnul marea toată noaptea cu vânt puternic de la răsărit, și s-a făcut marea uscat, că s-au despărțit apele. Și au intrat fiii lui Israel prin mijlocul mării, mergând ca pe uscat, iar apele le erau perete, la dreapta și la stânga lor. Iar egiptenii urmărindu-i, au intrat după ei în mijlocul mării, toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui. Dar în straja dimineții a căutat Domnul din stâlpul cel de foc și din nor spre tabăra egiptenilor și a umplut tabăra egiptenilor de spaimă. Și a făcut să sară roțile de la carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis egiptenii: „Să fugim de la fața lui Israel, că Domnul se luptă pentru ei cu egiptenii!” Iar Domnul a zis către Moise: «Întinde-ți mâna asupra mării, ca să se întoarcă apele asupra egiptenilor, asupra carelor lor și asupra călăreților lor». Și și-a întins Moise mâna asupra mării și spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar egiptenii fugeau împotriva apei. Și așa a înecat Dumnezeu pe egipteni în mijlocul mării. Iar apele s-au tras la loc și au acoperit carele și călăreții întregii oștiri a lui Faraon, care intrase după israeliți în mare, și nu a rămas niciunul dintre ei. Fiii lui Israel însă au trecut prin mare ca pe uscat, și apa le-a fost perete la dreapta și la stânga lor. Așa a izbăvit Domnul în ziua aceea pe israeliți din mâinile egiptenilor, și au văzut fiii lui Israel pe egipteni morți pe malurile

mării. Văzut-a Israel mâna cea tare, pe care a întins-o Domnul asupra egiptenilor, și s-a temut poporul de Domnul și a crezut în Domnul și în Moise, sluga Lui. Atunci Moise și fiii lui Israel au cântat Domnului **cântarea aceasta și au zis:** *(puțin mai lung)*

Strana: *cântă pe glasul al 5-lea (Ieșire 15: 1-19)*

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Cititorul: *zice Stih 1:* Pe cal și pe călăreț în mare i-a aruncat! Tăria mea și mărirea mea este Domnul, căci El m-a izbăvit. Acesta este Dumnezeul meu și-L voi preaslăvi, Dumnezeul părintelui meu și-L voi preaînălța!

Strana: **Să cântăm Domnului...**

Cititorul: *Stih 2:* Domnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui. Carele lui Faraon și oștirile lui în mare le-a aruncat.

Să cântăm Domnului...

Stih 3: Pe căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roșie le-a înghițit.

Să cântăm Domnului...

Stih 4: Adâncul le-a acoperit, în fundul mării ca o piatră s-au coborât.

Să cântăm Domnului...

Stih 5: Dreapta Ta, Doamne, și-a arătat tăria.

Să cântăm Domnului...

Stih 6: Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmași i-a sfărâmat. Cu mulțimea slavei Tale ai surpat pe cei potrivnici.

Să cântăm Domnului...

Stih 7: Trimis-ai mânia Ta și i-a mistuit ca pe niște paie. La suflarea nărilor Tale s-a despărțit apa.

Să cântăm Domnului...

Stih 8: Strânsu-s-au la un loc apele ca un perete și s-au închegat valurile în inima mării.

Să cântăm Domnului...

Stih 9: Vrăjmașul zicea: Alerga-voi după ei și-i voi ajunge; pradă voi împărți și-mi voi sătura sufletul de răzbunare; voi scoate sabia și mâna mea îi va stârpi.

Să cântăm Domnului...

Stih 10: Dar ai trimis Tu duhul Tău și marea i-a înghițit; afundatu-s-au ca plumbul în apele cele mari.

Să cântăm Domnului...

Stih 11: Doamne, cine este asemenea Ție între dumnezei? Cine este asemenea Ție preaslăvit în sfințenie, minunat întru slavă și făcător de minuni?

Să cântăm Domnului...

Stih 12: Întins-ai dreapta Ta, și i-a înghițit pământul.

Să cântăm Domnului...

Stih 13: Cu mila Ta ai călăuzit acest popor și l-ai izbăvit; Tu îl povățuiești cu puterea Ta, spre locașul sfințeniei Tale.

Să cântăm Domnului...

Stih 14: Auzit-au neamurile și s-au cutremurat, frică a cuprins pe cei din Filisteea.

Să cântăm Domnului...

Stih 15: Atunci s-au spăimântat căpeteniile Edomului, pe conducătorii Moabului cutremur i-a cuprins și toți câți trăiesc în Canaan și-au pierdut cumpătul.

Să cântăm Domnului...

Stih 16: Frică și groază va cădea peste ei, și de măreția brațului Tău ca pietrele vor încremeni.

Să cântăm Domnului...

Stih 17: Până va trece poporul Tău, Doamne, până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câștigat Tu.

Să cântăm Domnului...

Stih 18: Tu îl vei duce și-l vei sădi în muntele moștenirii Tale, în locul ce Ți l-ai făcut sălășluire, Doamne, în locașul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne!

Să cântăm Domnului...

Stih 19: Împărăți-va Domnul în veac și în veacul veacului. Căci caii lui Faraon cu carele și călăreții lui au intrat în mare. Întors-a Domnul asupra lor apele mării.

Să cântăm Domnului...

Stih 20: Iar fiii lui Israel au trecut prin mare, ca pe uscat.

Cititorul: Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Și acum și pururea și în vecii vecilor.

Să cântăm Domnului,

Strana: Căci cu slavă S-a preaslăvit! *(lung)*

Paremia a 7-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Prorocia lui Sofonie, citire!

(3: 8-15)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Așa zice Domnul: Pentru aceasta, așteptați-Mă, până în ziua când Mă voi scula ca mărturie! Căci gândul Meu este să strâng laolaltă toate neamurile și să adun împărățiile, ca să vărs peste ele întărătarea Mea și iuțimea urgiei Mele. Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele. Atunci voi da popoarelor

buze curate, ca toate să se roage Domnului și cu râvnă să-l slujească Lui. Din ținuturile de cealaltă parte a fluviilor Etiopiei, închinătorii Mei, risipiții Mei, Îmi vor aduce prinoase. În ziua aceea nu te vei mai rușina de toate faptele tale cu care ai păcătuit împotriva Mea, căci atunci voi da la o parte pe cei ce în chip trufaș se veselesc, iar tu nu te vei mai îngâmfă în muntele cel sfânt al Meu. Și voi lăsa în mijlocul tău un neam smerit și sărac, care va nădăjdui în numele Domnului. Cei care vor mai rămâne din neamul lui Israel nu vor săvârși nedreptate și nici nu vor grăi cuvânt de minciună și nu se va afla în gura lor limbă vicleană. Ci ei vor putea să mănânce și să se odihnească, fără să se ferească de cineva. Bucură-te, fiica Sionului, saltă de veselie, Israele; veselește-te și te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului, căci Domnul a înlăturat judecățile rostite împotriva ta și a întors pe vrăjmașii tăi. Domnul, împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nicio nenorocire. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 8-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

De la Cartea a treia a Regilor, citire!

(17: 8-24)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: Scoală și te du la Sarepta Sidonului, și șezi acolo, căci, iată, am poruncit unei femei văduve să te hrănească. Și s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Și când a ajuns la porțile cetății, iată, o femeie văduvă aduna vreascuri și a chemat-o Ilie și i-a zis: „Adu-mi puțină apă ca să beau”. Și s-a dus ca să-i aducă, dar Ilie a strigat-o și i-a zis: „Adu-mi și o bucată de pâine să mănânc”. Ea însă a zis: „Viu este Domnul Dumnezeul tău, n-am nicio fărâmitură de pâine, ci numai o mână de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un urcior. Și, iată, am adunat câteva vreascuri și mă duc să o gătesc pentru mine și pentru fiul meu, și apoi să mâncăm și să murim”. Atunci i-a zis Ilie: „Nu te teme, ci du-te și fă cum ai zis, dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine și adu-mi-o, iar pentru tine și pentru fiul tău vei face mai pe urmă. Căci așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: «Făina din vas nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împușina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ»”. Și s-a dus ea și a făcut așa cum i-a zis Ilie; și s-a hrănit ea și el și casa ei o bucată de vreme. Căci făina din vas n-a scăzut și untdelemnul din urcior nu s-a împușinat, după cuvântul Domnului, grăit prin Ilie. După aceasta s-a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei, și boala lui a fost

atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul. Și a zis ea către Ilie: „Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu? Ai venit la mine, ca să-mi pomenești păcatele mele și să-mi omori fiul?” Iar Ilie a zis: „Dă-mi pe fiul tău!” Și l-a luat din brațele ei și l-a suit în foișor unde ședea el și l-a pus pe patul său. Apoi a strigat Ilie către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeul meu, oare și văduvei la care locuiesc îi faci rău, omorând pe fiul ei?” Și suflând de trei ori peste copil, a strigat către Domnul și a zis: „Doamne Dumnezeul meu, să se întoarcă sufletul copilului acestuia într-însul!” Și a ascultat Domnul glasul lui Ilie; și s-a întors sufletul copilului aceluia în el, și a înviat. Și a luat Ilie copilul și s-a coborât cu el din foișor în casă, și l-a dat mamei sale și a zis Ilie: „Iată, copilul tău e viu!” Atunci a zis femeia către Ilie: „Acum cunosc și eu că tu ești omul lui Dumnezeu, și cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta”. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 9-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Prorocia lui Isaia , citire!

(61: 10 - 62: 5)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Bucura-Mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul Meu întru Dumnezeul Meu, căci M-a îmbrăcat cu haina mântuirii și cu veșmântul veseliei M-a acoperit. Ca unui mire Mi-a pus Mie cunună și ca pe o mireasă M-a împodobit cu podoabă. Ca pământul care răsare ierburi, și ca o grădină în care sămânța încolțește, așa Domnul Dumnezeu va face dreptatea să răsară și înaintea tuturor neamurilor preaslăvirea Sa. Pentru Sion nu voi tăcea și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă până ce dreptatea lui nu va ieși ca lumina și mântuirea lui nu va arde ca o flacăra. Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta, și toți împărații slava ta, și te vor chema pe tine cu nume nou, pe care îl va rosti gura Domnului. Și tu vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului și ca o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Și nu ți se va mai zice ție: „Alungată”, și țării tale: „Pustiită”, ci tu te vei chema: „Întru tine am binevoit” și țara ta: „Cea cu bărbat”, căci Domnul a binevoit întru tine și pământul tău va avea un soț. Și în ce chip se însoțește flăcăul cu fecioara, Cel ce te-a zidit Se va însoți cu tine, și în ce chip mirele se veselește de mireasă, așa se va veseli de tine Dumnezeul tău! *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 10-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

De la Facere, citire!

(22: 1-18)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

După acestea, Dumnezeu a încercat pe Avraam și i-a zis: „Avraame, Avraame!”. Iar el a răspuns: „Iată-mă”. Și Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu.” Sculându-se deci Avraam dis-de-diminează, a pus samarul pe asinul său și a luat cu sine două slugi și pe Isaac, fiul său; și tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat și a plecat la locul despre care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi, ridicându-și Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale: „Rămâneți aici cu asinul, iar eu și copilul ne ducem până acolo și, închinându-ne, ne vom întoarce la voi.” Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini focul și cuțitul și s-au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, și a zis: „Tată !”. Iar acesta a răspuns: „Ce este, fiul meu?”. Zis-a Isaac: „Iată, foc și lemne avem; dar unde-i oaia pentru jertfă?”. Avraam însă a răspuns: „Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale!” Și s-au dus mai departe amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul, de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a așezat lemnele pe el și, legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnului. Apoi și-a întins Avraam mâna și a luat cuțitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis: „Avraame, Avraame!” Răspuns-a acesta: „Iată-mă!” Iar îngerul a zis: „Să nu-ți ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu, și pentru Mine n-ai cruțat nici pe singurul fiu al tău”. Și ridicându-și Avraam ochii, a privit, și iată la spate un berbec încurcat cu carnea într-un tufiș. Și, ducându-se, Avraam a luat berbecul și l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela Iahve-Ire, adică Dumnezeu poartă de grijă, și de aceea se zice astăzi: „În munte Domnul, Se arată”. Și a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către Avraam și a zis: „Juratu-M-am pe Mine însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta și n-ai cruțat nici pe singurul tău fiu pentru Mine, de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea, și voi înmulți foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și va stăpâni neamul tău cetățile dușmanilor săi; și se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu”.

(se încheie lung melodios)

Paremia a 11-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Prorocia lui Isaia, citire!

(61: 1-10)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Duhul Domnului este peste Mine, că Domnul M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți, slobozire, și celor prinși în război, libertate; să dau de știre un an de milostivire al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe cei întristați, celor ce jelesc Sionul, să le pun pe cap cunună în loc de cenușă, untdelemn de bucurie în loc de veșminte de doliu, slavă în loc de deznădejde. Ei vor fi numiți: stejari ai dreptății, sad al Domnului spre slăvirea Lui. Ei vor zidi pe vechile dărâmături, vor ridica străvechile ruine de altădată, vor reface cetățile distruse, pustiite din neam în neam. Oameni de neam străin vor veni și vă vor paște turmele, feciori din alt neam vor fi plugarii și vierii voștri. Și voi, voi veți fi numiți preoți ai Domnului, slujitori ai Dumnezeului nostru. Bunătățile popoarelor voi le veți mânca și cu averile lor, voi vă veți mândri. Fiindcă ocară lor era îndoită, batjocoră și scuipări erau partea lor, pentru aceasta îndoit în pământul lor vor moșteni și de slava cea de-a pururi ei se vor bucura! Căci Eu sunt Domnul, Care iubesc dreptatea și urăsc răpirile nedrepte. Eu le voi da cu credincioșie plata lor și legământ veșnic cu ei voi încheia. Cu nume mare va fi neamul lor între neamuri și urmașii lor printre popoare. Toți cei ce îi vor vedea vor da mărturie că ei sunt un neam binecuvântat de Domnul. Bucura-Mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul Meu întru Dumnezeul Meu. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 12-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

De la Cartea a patra a Regilor, citire!

(4: 8-37)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Într-una din zile a venit Elisei la Șunem, și acolo o femeie bogată l-a poftit la masă, și după aceea, ori de câte ori trecea pe acolo, totdeauna se abătea să mănânce. Și a zis aceasta către bărbatul său: „Eu știu că omul lui Dumnezeu care trece mereu pe aici, este sfânt; să-i facem dar un mic foișor sus și să-i punem acolo un pat, o masă, un scaun și un sfeșnic și, când va veni pe la noi, să se ducă acolo”. Venind deci Elisei într-o zi acolo și intrând în foișor, s-a culcat

acolo. Și a zis către Ghiezi, sluga sa: „Cheamă pe sunamiteanca aceasta!” Și a chemat-o și ea a stat înaintea lui. Apoi a zis lui Ghiezi: „Zi-i: Iată tu te îngrijești atâta de noi. Ce să-ți facem? Nu cumva ai nevoie să vorbim pentru tine cu regele, sau cu căpetenia oștirii?” Iar ea a zis: „Nu, căci trăiesc în pace în mijlocul poporului meu”. Zis-a iarăși Elisei către Ghiezi: „Atunci ce să-i fac?” Iar Ghiezi a răspuns: „Iată, n-are niciun copil și bărbatul ei este bătrân”. Și a zis Elisei: „Cheamă-o încoace!” Și a chemat-o și ea a stat în ușă. Iar Elisei a zis: „La anul pe vremea asta vei ține în brațe un fiu”. Răspuns-a ea: „Nu, omule al lui Dumnezeu și stăpânul meu, nu amăgi pe roaba ta”. Dar femeia aceea a zămislit și în anul următor, chiar pe vremea aceea, a născut un fiu, după cum îi spusese Elisei. Crescând copilul acela, s-a dus într-una din zile la tatăl său, la secerători. Și a zis către tatăl său: „Vai, mă doare capul!” Iar acesta a zis către o slugă: „Du-l la mama lui!” Și l-a luat și l-a dus la mama lui. Și a stat pe brațele ei până la amiază și a murit. Atunci ea s-a dus și l-a pus în patul omului lui Dumnezeu și l-a încuiat acolo și a ieșit. Apoi a chemat pe bărbatul său și a zis: „Trimite-mi o slugă și o asină, căci mă duc până la omul lui Dumnezeu și mă întorc îndată”. Zis-a bărbatul: „De ce să te duci la el? Astăzi nu-i nici lună nouă, nici zi de odihnă”. Iar ea a zis: „Fii pe pace!” Și punând șaua pe asină, a zis către sluga sa: „Ia-o și pornește, dar să nu mă oprești din mers până nu-ți voi spune eu!” Și pornind, s-a dus la omul lui Dumnezeu, în Muntele Carmelului. Și când a văzut-o omul lui Dumnezeu din depărtare, a zis către sluga sa Ghiezi: „Asta este sunamiteanca aceea. Aleargă întru întâmpinarea ei și întreabă-o: Ești sănătoasă? Și bărbatul tău e sănătos? Și copilul tău e sănătos?” Și ea a răspuns: „Sunt sănătoși”. Iar dacă a ajuns pe munte la omul lui Dumnezeu, s-a apucat de picioarele lui. Atunci Ghiezi a venit să o dea la o parte; dar omul lui Dumnezeu i-a zis: „Las-o, căci e cu sufletul amărât și Domnul a ascuns aceasta de mine și nu mi-a arătat”. Iar ea a zis: „Au cerut-am eu fiu de la domnul meu? N-am zis eu oare, nu amăgi pe roaba ta?” Atunci Elisei a zis către Ghiezi: „Încinge-ți mijlocul tău, ia toiagul meu în mâna ta și du-te; de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bună ziua, să nu-i răspunzi, și să pui toiagul meu pe fața copilului”. Iar mama copilului a zis: „Pe cât e de adevărat că Domnul e viu, cum e viu și sufletul tău, tot așa-i adevărat că nu te voi lăsa”. Atunci el s-a sculat și s-a dus după dânsa. Ghiezi însă s-a dus înaintea lor și a pus toiagul pe fața copilului; dar n-a fost nici glas, nici răspuns. Și a ieșit Ghiezi întru întâmpinarea lui Elisei și i-a spus, zicând: „Copilul nu se trezește”. Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său. Și după ce a intrat, a încuiat ușa după sine și s-a rugat Domnului. Apoi s-a ridicat și s-a culcat peste copil și și-a pus buzele sale pe

buzele lui și ochii săi pe ochii lui și palmele sale pe palmele lui și s-a întins pe el și a încălzit trupul copilului. Sculându-se apoi, Elisei s-a plimbat prin foișor înainte și înapoi. După aceea s-a dus și s-a întins iar peste copil. Și a strănutat copilul de șapte ori și și-a deschis copilul ochii. Atunci a chemat pe Ghiezi și i-a zis: „Cheamă pe sunamiteanca aceea!” Și acela a chemat-o și, venind ea, i-a zis: „Ia-ți copilul!” Iar ea, apropiindu-se, a căzut la picioarele lui și s-a închinat până la pământ. Apoi și-a luat copilul și a ieșit. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 13-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Prorocia lui Isaia, citire!

(63: 2 – 64: 4)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Așa grăiește Domnul: Unde este Cel ce a scos din mare pe păstorul și turma Sa? Unde este Cel ce a pus în mijlocul ei Duhul Său cel Sfânt? Cel care a călăuzit dreapta lui Moise cu brațul Său slăvit? Cel ce a despicat apele înaintea lor ca să-și facă un nume veșnic? Care i-a călăuzit prin adâncurile mării, ca pe un cal în pustie și ei nu s-au poticnit? Ca dobitoacele care coboară la șes, așa Duhul Domnului îi aducea la odihnă. Astfel ai povățuit Tu pe poporul Tău, ca Să-Ți faci un nume slăvit. Privește din ceruri, și vezi, din locașul Tău cel sfânt și strălucit: Unde este râvna și puterea Ta nesfârșită, zbuciumul lăuntrului tău și milostivirile Tale? Pentru mine, acestea au încetat! Dar Tu ești Părintele nostru! Avraam nu știe nimic, Israel nu ne cunoaște. Tu, Doamne, ești Tatăl nostru, Mântuitorul nostru: acesta este numele Tău de totdeauna. Pentru ce, Doamne, ne-ai lăsat să rătăcim din căile Tale și ne-ai învârtoșat inimile noastre ca să nu ne temem de Tine? Întoarce-Te pentru robii Tăi, pentru semințiile moștenirii Tale. Pentru ce au pășit cei nelegiuiți în templul Tău și vrăjmașii noștri au călcat în picioare altarul Tău? Am ajuns ca unii peste care Tu de multă vreme nu mai stăpânești și care nu mai sunt chemați cu numele Tău. Dacă ai rupe cerurile și Te-ai pogorî, munții s-ar cutremura... Ca un foc care arde vreascurile, ca o vâlvătaie care fierbe apa în clocot, fă pe vrăjmașii Tăi să cunoască numele Tău și să tremure înaintea Ta popoarele, văzându-Te făcând minuni neașteptate, despre care niciodată nu s-a auzit grăind. Nici urechea n-a auzit, nici ochiul n-a văzut un Dumnezeu, afară de Tine, Care ar săvârși unele ca acestea pentru cei ce nădăjduiesc în El. Tu Te duci într-o întâmpinare a celor ce săvârșesc faptele dreptății și își aduc aminte de căile Tale. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 14-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Prorocia lui Ieremia, citire!

(31: 31-34)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Așa zice Domnul: Iată vin zile, când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda legământ nou. Însă nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului. Acel legământ ei l-au călcat, deși Eu am rămas în legătură cu dânșii, zice Domnul. Dar iată legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune legea Mea înlăuntrul lor și pe inimile lor voi scrie și le voi fi Dumnezeu, iar ei îmi vor fi popor. Și nu se vor mai învăța unul pe altul și frate pe frate zicând: „Cunoașteți pe Domnul“, că toți de la sine Mă vor cunoaște, de la mic până la mare, zice Domnul, pentru că Eu voi ierta fărădelegile lor și păcatele lor nu le voi mai pomeni. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 15-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Prorocia lui Daniel, citire!

(3: 1-23)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Împăratul Nabucodonosor a făcut un chip de aur înalt de șaiszeci de coți, lat de șase coți și l-a așezat în câmpia Deira din ținutul Babilonului. Și Nabucodonosor împăratul, a trimis să adune pe satrapi, pe mai-marii dregători, pe cârmuitori, pe conducătorii oștirilor, pe vistiernici, pe cunoscătorii de legi, pe judecători și pe toți ceilalți dregători ai ținuturilor, ca să vină la târnosirea chipului, pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul. Atunci s-au adunat satrapii, dregătorii cei mari, cârmuitorii, conducătorii oștirilor, vistiernicii, legiuitorii, judecătorii și toți ceilalți dregători ai ținuturilor la târnosirea chipului pe care îl ridicase Nabucodonosor, și au stat înaintea chipului ridicat de Nabucodonosor. Și îndată un crainic a strigat cu glas tare: Iată ce vi se poruncește vouă, popoarelor, neamurilor și limbilor: De îndată ce veți auzi glasul trâmbiței, flautului, chitarei, harpei, psalterionului, cimpoiului și al tuturor instrumentelor muzicale, veți cădea la pământ și vă veți închina chipului de aur pe care l-a ridicat împăratul Nabucodonosor, iar cine nu se va închina, chiar în acea clipă va fi aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător.

De aceea, când toate popoarele au auzit glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului și al tuturor instrumentelor muzicale, toate popoarele, neamurile și limbile au căzut la pământ și s-au închinat chipului de aur pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul. În același timp s-au apropiat câțiva bărbați caldei, care au pârât pe evrei. Ei au început să spună împăratului Nabucodonosor: O, împărate, să trăiești în veac! Tu poruncă ai dat, ca oricine va auzi glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului, al cimpoiului și al altor instrumente muzicale, să cadă la pământ și să se închine chipului de aur; iar cine nu va cădea la pământ, nici se va închina, să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Dar sunt niște evrei, pe care i-ai pus cârmuitori peste ținutul Babilonului: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Acești bărbați, nici că au luat în seamă porunca ta, împărate; dumnezeului tău nu-i slujesc și chipului de aur pe care l-ai înălțat nu-i aduc închinare. Atunci Nabucodonosor împăratul, plin de mânie și de zbulucium, a poruncit să i se aducă înaintea Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Îndată au adus pe acești bărbați înaintea împăratului Nabucodonosor și le-a zis: Este oare adevărat, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, că voi nu slujiți dumnezeului meu și chipului de aur pe care eu l-am așezat și nu-i cădeți la pământ cu rugăciuni? Acum, fiți gata, și atunci când veți auzi glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului, al cimpoiului și al altor instrumente muzicale, să cădeți la pământ și să vă închinați chipului pe care eu l-am făcut; iar dacă nu vreți să vă închinați, într-o clipă veți fi azvârliți în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Și care Dumnezeu vă va scăpa din mâna mea? Răspuns-au Șadrac, Meșac și Abdel-Nego și au zis regelui: O, Nabucodonosor, noi n-avem nevoie ca la aceasta să-ți dăm un răspuns! Dacă, într-adevăr, Dumnezeu nostru, Căruia îi slujim poate să ne scape, El ne va scăpa din cuptorul cel cu foc arzător și din mâna ta, o, împărate! Și chiar dacă nu ne va scăpa, știut să fie de tine, o, împărate că noi nu vom sluji dumnezeilor tăi și înaintea chipului de aur pe care tu l-ai așezat, nu vom cădea la pământ. Atunci Nabucodonosor se umplu de mânie și își schimbă înfățișarea chipului său față de Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Și începând iarăși a grăi, porunci să încâlzească cuptorul de șapte ori mai mult decât era de obicei. Și porunci celor mai puternici oameni din oștirea lui să lege pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego și să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător. Atunci acești oameni, îmbrăcați cum erau, cu mantie, încălțăminte și cu toată îmbrăcămintea lor au fost legați și aruncați în mijlocul cuptorului cu foc arzător. Fiindcă porunca împăratului era grabnică și cuptorul foarte înfierbântat, acei oameni care au aruncat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego au

fost mistuiți de văpaia focului. Și acești trei bărbați: Șadrac, Meșac și Abed-Nego au căzut legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător. *(se încheie lung melodios)*

Paremia a 16-a

Preotul: Înțelepciune!

Strana: citește

Din Cântarea celor trei tineri, citire!

(1: 1-65)

Preotul: Să luăm aminte!

Strana: citește

Și stând Azaria în mijlocul focului, și deschizând gura sa, așa s-a rugat, zicând: „Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeul părinților noștri, și lăudat și preamărit este numele Tău în veci. Că drept ești întru toate câte ai făcut nouă, și toate lucrurile Tale sunt adevărate, și drepte căile Tale, și toate judecățile Tale adevărate. Tu ai dat hotărâri drepte în toate relele ce ai făcut să vină asupra noastră și asupra cetății celei sfinte a părinților noștri, Ierusalimul; că în adevăr și dreptate ai adus acestea toate asupra noastră, pentru păcatele noastre. Că am păcătuit și am făcut fărădelege, depărtându-ne de la Tine. Și am greșit întru toate, și poruncile Tale n-am ascultat, nici le-am păzit, nici le-am făcut, după cum ne-ai poruncit nouă, ca să ne fie bine. Și câte ai adus și ai făcut nouă, întru judecată dreaptă sunt. Tu ne-ai dat în mâinile vrăjmașilor noștri, oameni fără de lege și cei mai răi dintre nelegiuiți, unui rege nedrept, mai rău care este pe pământ. Și astăzi nu mai putem să deschidem gura; rușine și ocară ne-am făcut robilor Tăi și celor ce Te cinstesc pe Tine. Nu ne părăsi pe noi pentru totdeauna, pentru numele Tău, și nu strica legământul Tău. Și nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine și pentru Isaac, robul Tău, și pentru Israel, sfântul Tău, căroră le-ai făgăduit să le înmulțești seminția lor, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Căci, Stăpâne, ne-am împușinat mai mult decât toate neamurile, și suntem umiliți astăzi în tot pământul, pentru păcatele noastre. Și nu mai este în vremea aceasta căpetenie, proroc, nici conducător, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici tămâie, nici loc unde să aducem înaintea Ta pârga noastră și să aflăm har la Tine. Ci cu suflet zdrobit și cu duh umilit să fim primiți de Tine. Ca ardere de tot de berbeci și de junci, ca zeci de mii de miei grași, așa să fie jertfa noastră înaintea Ta astăzi, și înțelegere să găsească la Tine; că nu este rușine celor ce nădăjduiesc în Tine. Și acum urmăm Ție cu toată inima, și ne temem de Tine, și căutăm fața Ta. Să nu ne rușinezi pe noi, ci fă cu noi după blândețile Tale, și după mulțimea milei Tale. Și ne scoate pe noi după minunile Tale, și dă mărire numelui Tău, Doamne; și să se rușineze toți cei ce arată robilor Tăi rele. Și să se rușineze de

toată puterea Ta, și tăria lor să se sfărâme. Și să cunoască că Tu ești Domn, Dumnezeu singur, și mărit peste toată lumea”. Și n-au încetat slujitorii regelui care îi aruncaseră în cuptor să înfierbânte cuptorul cu catran și cu smoală și cu câlți și cu viță. Și vâlvătaia se ridica deasupra cuptorului, de patruzeci și nouă de coți. Și izbucnind afară a ars pe caldeenii care se aflau împrejurul cuptorului. Iar îngerul Domnului s-a coborât la Azaria și la cei trei prieteni ai lui în cuptor, și a stins văpaia. Și le-a suflat în mijlocul cuptorului ca o răcoare de adiere și de rouă așa că focul nu i-a mai atins; nu le-a mai pricinuit nici dureri, nici teamă. Și acei trei, într-un singur glas au lăudat, au mărit, și au binecuvântat pe Dumnezeu în cuptor, zicând: „Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri și lăudat, și preaînălțat întru toți vecii. Binecuvântat este numele cel sfânt al slavei tale, și prealăudat și preaînălțat întru toți vecii. Binecuvântat ești în locașul sfintei Tale slave, lăudat și preaslăvit în veci. Binecuvântat ești Cel ce vezi adâncurile și șezi pe Heruvimi, și lăudat și preaînălțat în veci. Binecuvântat ești pe scaunul împărăției Tale și prealăudat și preaînălțat în veci. Binecuvântat ești pe bolta cerului și prealăudat și preaslăvit în veci.” *(puțin mai lung)*

Strana: cântă pe glasul al 5-lea (din Cântarea celor trei tineri)

Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați pe Dânsul întru toți vecii.

Cititorul: zice Stih 1: Binecuvântați, toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați pe Dânsul în veci.

Strana: Pe Domnul lăudați-L...

Cititorul: Stih 2: Binecuvântați, ceruri și îngerii Domnului, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 3: Binecuvântați, ape și toate cele mai presus de cer, toate puterile Domnului, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 4: Binecuvântați, soare, lună și stelele cerului, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 5: Binecuvântați, toată ploaia și roua, toate vânturile, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 6: Binecuvântați, foc și zăduf, frig și căldură, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 7: Binecuvântați, rouă și zăpadă, gheață și ger, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 8: Binecuvântați, brume și zăpezi, fulgere și nori, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 9: Binecuvântați, nopți și zile, lumină și întuneric, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 10: Binecuvântați, pământ, munți și dealuri și toate cele ce răsar pe pământ, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 11: Binecuvântați, izvoare, mări și râuri, chiți și toate cele ce se mișcă în ape, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 12: Binecuvântați, toate păsările cerului, toate fiarele și toate dobitoacele, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 13: Binecuvântați, fiii oamenilor, binecuvintează Israel, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 14: Binecuvântați, preoți și slujitori, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 15: Binecuvântați, duhurile și sufletele dreptilor, cei cuvioși și smeriți cu inima, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 16: Binecuvântați, Anania, Azaria și Misael, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L...

Stih 17: Binecuvântați, Apostoli, Proroci și Mucenici ai Domnului, pe Domnul.

Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați pe Dânsul întru toți vecii.

Cititorul: Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Domnul să-L lăudăm și să-L slăvim întru toți vecii.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii. *(lung)*

Ectenia Mică

Preotul: Iară și iară cu pace *(în pace)*, Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește, pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Strana: Doamne, miluiește.

Preotul: Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți Sfinții să o pomenim.

Strana: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Preotul: Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Strana: Ție, Doamne.

Preotul: Că Sfânt ești Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Și apoi (Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, începând de la:)

Strana: cântă

Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat. Aliluia.

*în loc de „Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare...”. **Apoi***

Cititorul: zice

Prochimenul Apostolului, glasul al 5-lea:

Tot pământul să se închine Ție...

*Apoi **Apostolul** (Romani 6: 3-11),*

*iar după **nu se cântă Aliluia!**, căci urmează un alt Prochimen.*

Strana: cântă

Prochimen, glasul al 7-lea (Psalm 81: 8, 1, 2, 3, 4, 5, 6-7):

(În acest timp Preotul își schimbă veșmintele cu unele luminoase, și la iconostas se pune icoana Pogorârii lui Hristos la iad.)

Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că toate neamurile sunt ale Tale.

Stih: Dumnezeu a stat în dumnezeiască adunare și în mijlocul dumnezeilor va judeca.

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Până când veți judeca cu nedreptate și la fețele păcătoșilor veți căuta?

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Judecați drept pe orfan și pe sărac și faceți dreptate celui smerit, celui sărman.

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Mântuiți pe cel sărac și pe cel sărman; din mâna păcătosului, izbăviți-i.

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Dar ei n-au cunoscut, nici n-au priceput, ci în întuneric umblă; strica-se-vor toate rânduielele pământului.

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Eu am zis: Dumnezei sunteți și toți fiii ai Celui Preaînalt. Dar voi ca niște oameni muriți și ca unul dintre căpetenii cădeți.

Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că toate neamurile sunt ale Tale.

(se încheie lung)

*Apoi urmează **Evanghelia din Sfânta și Marea Sâmbătă.***

*(**Preotul:** Înțelepciune! Drepti! Să ascultăm Sfânta Evanghelie...)*

La Heruvic în loc de: „Noi, care pe Heruvimi...” **se cântă pe glasul al 5-lea:**

Să tacă tot trupul omenesc și să stea cu frică și cu cutremur, și nimic pământesc întru sine să nu cugete; că Împăratul împăraților și Domnul domnilor merge să Se junghie și să Se dea spre mâncare credincioșilor. Și merg înaintea Lui cetele îngerești, cu toată căpetenia și puterea.

*lese preotul cu **Cinstitele Daruri**, apoi se cântă:*

Heruvimii cei cu ochi mulți și Serafimii cei cu câte șase aripi, fețele acoperindu-și și cântând cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

*În locul **Axionului** „Cuvine-se cu adevărat...”, se cântă în **Sâmbăta Mare**, pe glasul 6:*

Nu te tângui pentru Mine, Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, Fiul Tău, pe care M-ai zămislit în pântece fără sămânță; că Mă voi scula și Mă voi preaslăvi și voi înălța într-o slavă, ca un Dumnezeu, pe cei ce, cu credință și cu dragoste, pe tine neîncetat te măresc.

*În timpul **Împărtășirii cu dumnezeieștile Taine** se cântă*

Chinonicul din Sâmbăta Mare, glasul al 4-lea:

Sculatu-S-a ca din somn Domnul, și a înviat, mântuindu-ne pe noi.

*În loc de „Am văzut lumina...”, se cântă, pe glasul al 2-lea, **Troparul**:*

Pomenește-ne și pe noi, Îndurate, precum ai pomenit pe tâlharul în Împărăția cerurilor.

[După Otpust se face binecuvântarea pâinii și a vinului. De aici se pare că provine obiceiul românesc al „sfințirii paștilor”, neîntâlnit în alte Biserici Ortodoxe.]